

Tandforsikring og bruttotrækordning

Der er skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ydelser til lægefagligt begrundet sundhedsbehandling, når dette sker som led i en generel personalepolitik, hvilket betyder, at sundhedsbehandlingen skal tilbydes alle virksomhedens medarbejdere. Skattefriheden gælder både de tilfælde, hvor arbejdsgiveren direkte betaler behandlingsudgifter, og de tilfælde, hvor arbejdsgiveren vælger at tegne en sundhedsforsikring. Skattefriheden for medarbejderne gælder også, når medarbejderen reelt selv betaler for sundhedsforsikringen ved at acceptere en mindre kontant løn, også kaldet bruttotrækordninger. Bruttotrækordninger skal opfylde en række betingelser for skattemæssigt at kunne godkendes.

Skatterådet har taget stilling til, om en tandforsikring kunne sidestilles med en skattefri sundhedsforsikring. Tandforsikringen omfattede en lang række behandlinger, såsom tandfyldninger, broarbejder, operationer mv., der er opstået ved almindeligt slid og ælde. Skatterådet svarede, at sådanne almindelige tandbehandlinger ikke er lægefagligt begrundede behandlinger i forbindelse med sygdom eller ulykke, hvilket betød, at medarbejderne ville være skattepligtige af en arbejdsgiverbetalt tandforsikring. Det skattepligtige beløb ville være A-indkomst.

Bruttotrækordninger er kun skattemæssigt interessante, når den skattepligtige værdi af personalegodet er mindre end den faktiske udgift til godet.

Selv om en medarbejder har betalt for et personalegode via en bruttotrækordning (betaling før indeholdelse af A-skat), betragtes dette ikke skattemæssigt som egenbetaling.

Koster en tandforsikring eksempelvis 4.000 kr. om året, skal medarbejderen beskattes af dette beløb, selv om den kontante løn på årsbasis har været 4.000 kr. mindre. Konklusionen er derfor, at der ikke opnås nogen skattebesparelse ved bruttotrækordninger, når den skattepligtige værdi er lig arbejdsgiverens udgift.

15. november 2010.